

11. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 30. — Ст. 92. — П. 11.
12. Афанасьєва К. Правове врегулювання діяльності інтернет-ЗМІ [Електронний ресурс] / К. Афанасьєва. — Режим доступу : <http://pravo-media.at.ua/publ/6-1-0-30>
13. ГОСТ 7.83-2001. СИБИД. Электронные издания. Основные виды и выходные сведения [Электронный ресурс]. — Режим доступу : <http://www.internet-law.ru/intlaw/laws/gost.htm>
14. Красноступ Г. Правове регулювання інтернет-засобів масової інформації [Електронний ресурс] / Г. Красноступ. — Режим доступу : <http://www.bezpeka.com/ua/lib/spec/low/art180.html>

Анотація

Каплій О. В. Інтернет-видання ЗМІ як новий вид традиційних ЗМІ: поняття та сучасний стан конституційно-правового регулювання. — Стаття.

У статті досліджується поняття «Інтернет-ЗМІ» у порівнянні з традиційними ЗМІ. Основна увага приділяється актуальним проблемам, пов'язаним з діяльністю Інтернет-ЗМІ в Україні: легалізації і потребам законодавчого врегулювання діяльності.

Ключові слова: інформація, засіб масової інформації, Інтернет-ЗМІ, Інтернет-медіа, Інтернет-видання.

Аннотация

Каплий О. В. Интернет-издания СМИ как новый вид традиционных СМИ: понятие и современное состояние конституционно-правового регулирования. — Статья.

В статье исследуется понятие «Интернет-СМИ» по сравнению с традиционными СМИ. Основное внимание уделяется актуальным проблемам, связанным с деятельностью Интернет-СМИ в Украине: легализации и потребностям законодательного урегулирования деятельности.

Ключевые слова: информация, средство массовой информации, Интернет-СМИ, Интернет-медиа, Интернет-издания.

Summary

Kaplii O. V. Internet media as a new kind of traditional media: concept and current state of constitutional and legal regulation. — Article.

The article examines the concept of «online media» in comparison with traditional media. The focus is on current issues related to the activities of Internet Media in Ukraine: the legalization and regulation of the legal requirements.

Keywords: information, mass media, online media, online media, online edition.

УДК 342.4(477)

О. І. Погібко

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ПИТАННЯ ВОЄННОЇ РЕФОРМИ В КОНТЕКСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Сучасне середовище безпеки навколо України формується під впливом глибоких змін у системі міжнародних відносин. Серед визначальних слід назвати: зниження ефективності дій міжнародних інституцій — ООН та ОБСЄ щодо урегулювання збройних конфліктів, що у свою чергу стимулює зростання рівня конфліктності та трансформування воєнної сили країн у компоненті досягнення зовнішньополітичних цілей; зростання зовнішнього суперництва за вплив на політичний процес, що відбувається в Україні, та інші. Однак за останні роки

в оборонній політиці держави не враховано погіршення геополітичної ситуації навколо України та паралельного швидкого переозброєння країн Центрально-Східної Європи, Російської Федерації та, в першу чергу, мілітаризованої Туреччини.

Зазначені чинники зумовлюють підвищення уваги до забезпечення обороноздатності нашої держави. Відповідно, аналізи останніх військових конфліктів свідчать, що система колективної безпеки має певну інерцію при реагуванні на кризові події і військові конфлікти.

Перед Україною постала низка проблем: які збройні сили потрібні, як їх будувати, до яких форм і способів застосування готувати їх, як організувати управління та їх матеріально-технічне забезпечення, як готувати територію і населення до оборони.

Конституція України визначає принципові питання, пов'язані з обороною та національною безпекою України. Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладається на Збройні Сили України [1].

В той же час нові політичні пріоритети у підході до такої складної соціальної сфери, якою є оборона держави, зумовлюють необхідність нового ставлення до її правового регулювання.

Президент України В. Ф. Янукович зазначив, що на державному рівні вирішуються першочергові завдання щодо забезпечення безпеки та обороноздатності нашої держави [2].

Реальні виклики та загрози вимагають справжніх новацій у підходах і механізмах правового та ресурсного забезпечення у сфері національної безпеки. Саме тому обсяги забезпечення мають відповідати сучасним завданням збройних сил — унеможливлення будь-яких зазіхань на нашу територію і незалежність — головне завдання, покладене на Збройні Сили України, які на сьогодні перебувають у складній ситуації.

За останні роки у війсьній сфері накопичено певний досвід — і позитивний, і негативний, напрацьовані законодавчі акти та в цілому сформована структура органів забезпечення військової реформи та реформування національного війська. Разом з тим теоретична і практична розробки цієї проблеми далекі від свого вирішення.

Так, міністр оборони України М. Б. Єжель підкреслив, що до 2015 року Україна повинна мати Збройні сили нового зразка, і ніхто, крім нас, це завдання не виконає [3].

На особливу увагу заслуговують праці вітчизняних фахівців, зокрема: О. М. Апановича, Ю. І. Бута, С. В. Ківалова, Б. А. Кормич, В. А. Костецького, О. І. Кузьмука, Д. І. Куца, М. М. Матюха, М. П. Орзіха, Г. М. Педченка, Б. А. Пержняка, В. Б. Толубка, О. В. Українчука, І. Ю. Чубара, М. М. Шевченка.

Серед російських вчених питання законодавчого забезпечення військової реформи досліджувались в роботах Н. А. Богданова, В. Н. Додонова, О. С. Ємельна, В. А. Золотарьова, А. М. Зоріна, Б. М. Лазарева, М. Г. Матакіна, О. Г. Румянцева, Л. В. Тихомирова, В. М. Хропанюка та інших.

Стаття присвячена дослідженню правових засад законодавчого забезпечення воєнної реформи та військового реформування на сучасному етапі державотворення.

Україна здійснила свій геостратегічний вибір — участь у загальноєвропейській та регіональній системі колективної безпеки та набуття членства у Європейському союзі.

Відповідно до Конституції України, «зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загальними принципами і нормами міжнародного права» [1]. В Основному Законі закріплено загальні норми і принципи, тому конкретні правовідносини у сфері національної безпеки та оборони врегульовуються відповідними законами.

З цього приводу М. П. Орзіх слушно зазначає, що головним чинником реформування є конституціоналізм як засіб здійснення, критерій ефективності і легітимності реформи [4].

Світові події останнього часу виявили низку проблем, що становлять безпосередню загрозу національній безпеці. В першу чергу — це відсутність механізмів підтримки стабільного розвитку національної економіки. Зауважимо, що зростання рівня глобальної нестабільності та конфліктності у міждержавних відносинах, неконтрольована міграція з Кавказу, Середньої Азії вивели на передній план проблему забезпечення боєздатності країни.

«Україна не повинна робити вибір на користь однієї з континентальних систем колективної безпеки... — наголосив Президент України В. Ф. Янукович. — Нам слід виробити якісно нові підходи, стосовно забезпечення належного статусу в системі глобальної та регіональної безпеки. Україна — учасник міжнародних відносин (суб'єкт міжнародного права) розробляє новітні підходи до забезпечення національної безпеки та взаємодії з існуючими військово-політичними структурами» [2].

Виходячи з загальних завдань системи забезпечення національної безпеки, кожен суб'єкт, в тому числі і Збройні Сили, повинні чітко визначити та усвідомити завдання [5].

На нашу думку, кардинальні політичні зміни протягом останніх років значно трансформували систему міжнародних відносин та вплинули на розвиток колективної та національної безпеки. Перед державними інститутами існує проблема вибору стратегії воєнної безпеки — основної частини національної безпеки, в той же час очевидно, що будівництво та розвиток збройних сил, складової державного будівництва — є державною справою і вирішується тільки на державному рівні.

В Україні з здобуттям незалежності здійснюються реформування оборонного сектора [6]. Слід констатувати, що обороноздатність України поступово втрачає свій потенціал, стан національної безпеки і оборони наближається до критичного, її міжнародні воєнно-політичні гарантії а також ефективні механізми захисту національних інтересів відсутні. Передусім це є комплексним наслідком

деструктивних процесів у політичній, економічній, військовій та соціально-політичних сферах.

Водночас думається, що військове реформування — це процес цілеспрямованої зміни військових формувань — складових Воєнної організації держави. Відповідно потрібно враховувати нові загрози і виклики у сфері воєнної безпеки при розвитку військового формування, оскільки вони постійно змінюються і стають динамічними.

У цілому зовнішньо- і внутрішньополітичні чинники вимагають від державних інститутів відповідних змін задіяних у реалізації оборонної та безпекової політики. Звісно, всі зміни повинні знайти відображення в завданнях, поставлених перед Збройними Силами України [7].

Сьогодні їх спектр розширюється від військових завдань до участі в міжнародних та антитерористичних операціях, наданні військової допомоги іншим державам, ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру та інші, що потребує правового забезпечення.

Для вирішення зазначених завдань існує перехідний процес до системи комплектування військовослужбовцями за контрактом, що в свою чергу вимагає законодавчого вдосконалення системи підготовки військ (сил). Отже, збройні сили мають бути адаптовані до сучасних умов, а для цього необхідно провести відповідні системні перетворення у військовій сфері, спрямовані на досягнення нової якості військової служби, запровадження європейських стандартів у військовому управлінні, формування сучасної армії, адаптованої до нових викликів у сфері безпеки та готової до виконання завдань за призначенням.

Забезпечення обороноздатності держави слід розглядати як похідну від рівня розвитку економічної, власне військової і науково-технічної бази держави, системи політичних стосунків у суспільстві і ступеня її демократичного розвитку, а також системи міжнародних відносин.

Реалізація Стратегії національної безпеки України та виконання Державної програми розвитку Збройних Сил України на 2006–2011 роки є пріоритетними завданнями, визначеними урядом [8; 9].

Для досягнення зазначених цілей збройні сили повинні розвивати мобільність військ (сил), всі складові авіаційної підтримки, які мають брати участь у можливих операціях, логістику, стратегічне та оборонне планування та потенціал захисту від зброї масового ураження.

Підкреслимо, що Державна програма розроблялась у загальнодержавній системі оборонного планування, запровадженій відповідно до Закону України «Про організацію оборонного планування» [10].

Зосередимо увагу на забезпеченні інтегрованими системами управління. Одним із важливих елементів досягнення необхідних якісних зрушень є вдосконалення системи оборонного планування та формування бюджетного запиту Міністерства оборони України.

Слід підкреслити види документів, ієрархія яких будується за принципом важливості та послідовності: основоположним документом повинен стати Закон України «Про національну безпеку України», положення законодавчого

документа, перш за все перелік національних інтересів, формується згідно з положенням Основного Закону України [1].

Зауважимо, що наступним документом є Стратегія національної безпеки України, саме в цьому документі визначається основний задум державної політики України в сфері національної безпеки та оборони, також визначаються виклики та загрози національним інтересам України і формуються заходи з метою їх нейтралізації.

Сьогодні головне завдання — оптимізувати структуру органів військового управління, виключити структури, підрозділи, які недоцільні у війську, і за рахунок цього збільшити чисельність бойових з'єднань і військових частин.

Розвиток і реформування збройних сил, конверсія та переорієнтація оборонної промисловості відбуваються у тісному взаємозв'язку з становленням і розвитком національної стратегії будівництва війська, під якою слід розуміти державну систему поглядів на характер можливих бойових дій, підготовку країни, армії і на форми та способи ведення збройної боротьби.

Відомо, що стратегічним завданням у сфері оборони визначено захист державного суверенітету і політичної незалежності, збереження територіальної цілісності та недоторканності кордонів [1].

Важливим напрямом реформування і розвитком збройних сил є поступовий перехід до професійної армії. Немає сумніву, Державною програмою слід уточнити пріоритети розвитку ОВТ. При цьому головним вважається модернізація наявного озброєння і збільшення ресурсів експлуатації та підвищення бойових можливостей. Крім того, передбачається закупівля нових зразків озброєння, постачання військам високоточного побудованого на принципово нових технологіях і потужного озброєння дасть змогу при скороченні чисельності збройних сил запобігти зниженню їх бойового потенціалу. Оцінюючи характер і масштаб можливої війни проти України, ми виходимо з того, що система оборони повинна забезпечити відбиття військової агресії локального або регіонального рівня. Разом з тим послідовно дотримуючись незалежного зовнішньополітичного курсу, Україна має право об'єднувати і координувати свої зусилля із зусиллями інших країн з метою примушення агресора відмовитись від своїх намірів, а також в інтересах відсічі агресії.

З огляду на зростаючу активність України у сферах миротворчої діяльності та колективної безпеки на Європейському континенті, окремим завданням збройних сил вважається формування та підготовка спеціальних контингентів військ для забезпечення участі держави у миротворчих операціях.

Досвід військового будівництва інших держав свідчить, що еволюція оперативно-стратегічних завдань, поширення можливостей ведення збройної боротьби в різні фізичні сфери та ускладнення характеру воєнних операцій сприяють диференціації структурних елементів збройних сил за цільовою або функціональною ознакою [11].

З розвитком та реформуванням армії виникає потреба удосконалення відповідної нормативно-правової бази, основу якої становлять Закони України «Про оборону України» та «Про Збройні Сили України» [12, 7].

Важливі зміни передбачено в системі управління Збройних Сил України. Відповідно до Закону України «Про оборону України» вищим колегіальним органом управління обороною держави на воєнно-стратегічному рівні є Ставка Верховного Головнокомандувача, основним робочим органом якої є Генеральний штаб Збройних Сил України [12, 13]. Ставка Верховного Головнокомандувача створюється в особливий період і є органом стратегічного управління Збройними Силами України та іншими суб'єктами Воєнної організації держави. На думку автора, також залишається актуальною розробка Концепції розвитку Воєнної організації держави.

Головним військовим органом з планування оборони держави та оперативного управління Збройними Силами України і іншими військовими формуваннями складовими Воєнної організації держави є Генеральний штаб Збройних Сил України.

Однією з основних складових забезпечення воєнної безпеки України є прискорене реформування Збройних Сил України, інших військових формувань з метою забезпечення їх максимальної ефективності та здатності давати адекватні відповіді зовнішнім та внутрішнім, реальним та потенційним загрозам національній безпеці України у воєнній сфері; перехід формування Збройних Сил України на контрактну основу.

Також вирішення цих задач здійснити через налагодження системи оборонного планування, вихідним документом якої є Державна комплексна програма розвитку Збройних Сил України до 2015 року, в який слід передбачити правові основи формування сучасної професійної армії.

Необхідною умовою є доцільність дотримання науково-правових засад та розробка Законів України «Про воєнну реформу», «Про військове реформування». На нашу думку, не менш важливе значення має створення дієздатного органу з питань воєнної реформи, забезпечення умов для її постійної діяльності, постійне керівництво з боку Президента України, а також тісна взаємодія з Верховною Радою та Урядом України.

Воєнна доктрина України, спираючись на аналіз геополітичної ситуації та довгостроковий науковий прогноз її розвитку повинна стати основою її воєнного будівництва. Доктринні положення є обов'язковими для державних органів та органів самоврядування, організацій та громадян України і є основою узгодження їх зусиль у зміцненні складової національної безпеки України. На основі Воєнної доктрини розробити концепції будівництва видів збройних сил, інших військових формувань України і конкретні програми їх реалізації.

Питання національної безпеки України пов'язане у військовому відношенні з бойовою готовністю та можливостями власних збройних сил. Слід зауважити — Воєнна доктрина України 2004–2005 років є певною мірою застарілою, через оцінку положення: «малоймовірності застосування військової сили проти України» та очікування «обмеженого використання воєнної сили». Слід підтримати думку В. Б. Вагапова, що політика незалежної Української держави у сфері воєнної безпеки після проголошення незалежності зазнала кардинальних змін [14].

Доцільно внесення певних коректив відносно ефективності доктрини в сучасних умовах. Нарешті сучасні офіційні погляди України на характер можливих воєнних конфліктів, шляхи запобігання їх виникненню, організація оборони та способи ведення збройної боротьби мають бути відображені у новій редакції Воєнної доктрини України.

Власне кажучи, існуюча Воєнна доктрина України на теперішній час потребує змін — приведення у відповідність з діяльністю у справі реформування та розвитку Збройних Сил України та в цілому підготовки до оборони держави. Зокрема, ряд її положень втратили свою актуальність і вже не можуть бути базовими для розробки нових законодавчих актів з оборонної сфери та внесення доповнень до існуючої [15].

Збройні сили, їхня здатність до відбиття агресії, нанесення відповідного або превентивного удару, крім свого прямого призначення — збройного захисту держави, служать також гарантом миру та безпеки [16]. Виходячи з цього надзвичайно важливо в положеннях нової Воєнної доктрини більш конкретно визначитись з системою воєнних загроз для національної безпеки України, а звідси визначити основні напрями реформування і розвитку війська.

Враховуючи те положення, що Україна не бачить в жодному народі свого ворога, ймовірний противник повинен бути змодельованим на підставі відповідних воєнно-економічних, військово-технічних та інших рис країн. Думається, Воєнна доктрина України — це програмний документ і має спиратись на відповідні принципи, основні з яких: загроза застосування або використання воєнної сили як спосіб розв'язання міжнародних проблем; не висування територіальних претензій до інших країн; першою не розпочинати бойові дії проти будь-якої країни, за виключенням, якщо держава не стане об'єктом агресії з боку інших держав; дотримуватись неядерних принципів: не приймати, не виробляти, не набувати ядерної зброї; дотримуватись принципу оборонної достатності.

В новій редакції Воєнної доктрини для втілення задуму воєнно-політичного керівництва щодо забезпечення національної безпеки у взаємозв'язку з міжнародною безпекою необхідно: активно співпрацювати з усіма державами світу, Європи, для забезпечення такого рівня міжнародних відносин, коли істотно знижується імовірність виникнення локальних війн чи воєнних конфліктів; поступово інтегруватись до органів європейської колективної безпеки; виступати за заборону і ліквідацію ядерної зброї та інших засобів масового ураження; дотримуватись міжнародних угод у галузі контролю скорочення Збройних Сил та озброєння.

Воєнна доктрина України повинна визначити основні принципи воєнної стратегії держави як на теперішній час, так і на відповідну перспективу, тобто слід мати на увазі визначення основних стратегічних напрямів підготовки держави та збройних сил до оборони [15].

Більшість фахівців, порівнюючи Воєнну доктрину України з воєнними доктринами ряду європейських країн, висловлюють пропозиції щодо необхідності

внесення змін і доповнень до неї з урахуванням політичних, економічних і соціальних умов як в середині держави, так і на міжнародній арені.

Аналізуючи Воєнну доктрину України, суть, логіку побудови, принципи розвитку політики, стратегії, воєнно-технічної концепції, слід відзначити допущення ряду неточностей. Вивчення та аналіз воєнних доктрин дають можливість запропонувати до основного документа ряд концептуальних положень і принципів.

На наш погляд, політичний аспект Воєнної доктрини повинен базуватись на концепції незалежної оборони та невходженні України у воєнно-політичні союзи і визначається двома принципами: співробітництва та оборони.

Принцип оборони полягає в тому, що головна мета України — це захист державного суверенітету, політичної незалежності, територіальної цілісності та скорішого припинення бойових дій політичними, дипломатичними засобами, тобто акцентування не стільки на відбитті агресії, а як оборони держави в цілому. Таким чином, принцип оборони повинен включати наступні положення: підтримання обороноздатності на рівні оборонної достатності для захисту від агресії; невисування територіальних претензій до держав; не починати першою військових дій проти будь-якої з країн.

З такими змінами у політичному розділі Воєнна доктрина буде відповідати концепції незалежної оборони подібно Швеції, Фінляндії, але з безумовним урахуванням геополітичного положення України.

Так, пропонує В. М. Заварзін в основі оборонної достатності повинні закладатись військово-бойові аспекти підготовки військ, оснащення їх зброєю та бойовою технікою, удосконалення навичок на основі поглядів сучасних військових спеціалістів [17]. Оскільки принцип оборонної достатності базується на військовому потенціалі, бойовій могутності Збройних Сил України, які забезпечують надійну оборону держави і відвернення війни. Слід підкреслити, Воєнну доктрину України необхідно: детально опрацювати з урахуванням міжнародної і внутрішньополітичної ситуацій, що склалися; з урахуванням пропозицій та зауважень всіх зацікавлених міністерств і відомств.

Відомо, що Воєнна доктрина України в першій редакції визначальними рисами мала оборонний характер, дотримання позаблокового статусу та проголошення принципу паритетного і збалансованого скорочення всіх видів збройних сил і озброєнь, виходячи з умов забезпечення оборонної достатності як засади воєнного будівництва кожної держави. Україна виступила за створення всеохоплюючих систем загальноєвропейської безпеки і визнала участь у них важливим компонентом національної безпеки [18]. Очевидно, необхідно привести систему оборони країни у відповідність до сучасних геополітичних і геостратегічних умов та переглянути, уточнити завдання і зміст діяльності державних структур, причетних до забезпечення воєнної безпеки України. При цьому наявну систему оборони необхідно пристосувати до нових внутрішньополітичних і економічних умов.

Фактор забезпечення національної безпеки, стверджує О. І. Іващенко, є визначальним при вирішенні міждержавних політичних і економічних проблем [19].

Разом з тим подальший хід розвитку збройних сил потребує корегування, особливої актуальності набуває питання щодо правового забезпечення, збалансування завдань, структури та чисельності армії, відповідно до змін у воєнно-політичній обстановці та реальних фінансово-економічних можливостей держави.

Таким чином, процес реформування з метою створення кількісно невеликої, мобільної, добре озброєної, забезпеченої, з урахуванням оборонної потреби і економічних можливостей держави армії повинен включати в себе як складову частину і удосконалення законодавства воєнної реформи України.

Література

1. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 черв. 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 30. — Ст. 142.
2. Наше завдання — суттєво підвищити суспільний престиж військової служби : виступ Президента України — Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України В. Ф. Януковича // Військо України. — 2011. — № 3. — С. 1–3.
3. Єжель М. Б. Про стан виконання завдань визначених Президентом України у сфері реформування центральних органів виконавчої влади та заходів щодо поліпшення державної військової кадрової політики // Військо України. — 2011. — № 6. — С. 2–3.
4. Орзіх М. П. Конституційні засади реорганізації державного устрою України в умовах адміністративної реформи // Актуальні проблеми держави і права : зб. наук. пр. — О. : Юрид. л-ра, 2001. — Вип. 12. — С. 10.
5. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19 черв. 2003 р. № 964-IV // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 39. — Ст. 351.
6. Административное право Украины : учебник / под общ. ред. С. В. Кивалова. — Х. : Одиссей, 2004. — С. 793–794.
7. Про Збройні Сили України : Закон України від 5 жовт. 2000 р. № 2019-III // Відомості Верховної Ради України. — 2000. — № 48. — Ст. 410.
8. Про Стратегію національної безпеки України : указ Президента України від 12 груд. 2007 р. № 105/2007 // Стратегічна панорама. — 2007. — № 1. — С. 3–13.
9. Державна програма розвитку Збройних Сил України на 2006–2011 роки (Основні положення) : указ Президента України від 27 груд. 2005 р. № 1862-25т/2005. — К. : МО України, 2005. — С. 2–3.
10. Про організацію оборонного планування : Закон України від 18 листоп. 2004 р. № 2198-IV // Відомості Верховної Ради України. — 2005. — № 4. — Ст. 97.
11. Хартія Україна — США про стратегічне партнерство від 19.12.2008 // Наука і оборона. — 2009. — № 1. — С. 59–61.
12. Про оборону України : Закон України від 5 жовт. 2000 р. № 2020-III // Відомості Верховної Ради України. — 2000. — № 49. — Ст. 420.
13. Про Раду національної безпеки і оборони України : Закон України від 5 берез. 1998 р. № 183/98-ВР // Відомості Верховної Ради України. — 1998. — № 35. — Ст. 237.
14. Вагапов В. В. Україна поміж парасольками безпеки // Наука і оборона. — 2010. — № 2. — С. 8–15.
15. Воєнна доктрина України : указ Президента України від 15 черв. 2004 р. № 648/2004 // Офіційний вісник України. — 2004. — № 30. — Ст. 205.
16. Звернення начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України Г. М. Педченка до особового складу Збройних Сил України. — К. : МО України, 2010.
17. Заварзин В. М. На повестке — укрепление боевой мощи армии // Солдаты России. — 2008. — № 3. — С. 2–5.
18. Погірко О. І. Напрями вдосконалення нормативно-правових засад регулювання системи забезпечення національної безпеки України // Наука і оборона. — 2008. — № 4. — С. 16–21.
19. Іващенко О. І. Сектор безпеки // Атлантична панорама. — 2009. — № 1. — С. 12–15.

Анотація

Погірко О. І. Організаційно-правові аспекти воєнної реформи в контексті національної безпеки України. — Стаття.

У статті досліджується правове забезпечення Воєнної реформи та доцільність розробки концептуальних документів стосовно створення системи стратегічного програмного цільового управління складовими Воєнної організації держави та принципів національної безпеки України у військовій сфері.

Ключові слова: воєнна реформа, Воєнна організація держави, конституційні основи розвитку оборони держави, організаційно-правові заходи оборони України.

Аннотация

Погирко О. И. Организационно-правовые аспекты военной реформы в контексте национальной безопасности Украины. — Статья.

В статье исследуется правовое обеспечение военной реформы и целесообразности разработки концептуальных документов по созданию системы стратегического программного целевого управления составляющими военной организации государства и принципов национальной безопасности Украины в военной сфере.

Ключевые слова: военная реформа, Военная организация государства, конституционные основы обороны государства, организационно-правовые меры обороны Украины.

Summary

Pogirko O. I. Organizational and legal aspects of military reform in the context of Ukraine's national security. — Article.

The article examines the legal framework for military reform and the feasibility of developing conceptual documents on the establishment of the strategic target of the software components of the state military organization and principles of the national security of Ukraine in the military sphere.

Keywords: military reform, the state military organization, the constitutional foundations of the national defense, organizational and legal measures of defense of Ukraine.

УДК 342:323.2-053.6

В. М. Панасюк

ПРИНЦИПИ ТА ФОРМИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ВЛАДИ ТА ІНСТИТУТІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА З РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ

Сучасна Українська держава нині розвивається шляхом здобуття справжніх цінностей людства, що нагромаджувалися тисячоліттями всім цивілізованим світом. Важливим завданням на цьому шляху є розбудова демократичної, правової, соціальної, незалежної держави, інтеграція її у світове співтовариство, формування суспільства, в якому існує примат не держави, а передовсім людини. Реформи та зміни в усіх ланках суспільного життя актуалізують розробку суспільно-політичних проблем і, зокрема, проблеми вдосконалення взаємостосунків держави і молоді. Адже взаємини держави і молодого покоління не тільки віддзеркалюють труднощі та суперечності перехідного періоду, але й самі впливають на хід соціально-економічних та політичних перетворень. Тому необхід-